

49. celoštátna postupová súťaž a prehliadka detskej dramatickej tvorivosti.
Je súčasťou Scénickej žatvy.



L i s t y

denné spravodajstvo



DETSKEJ TÁLIE



Veronika Kořínková-Willems očami Barbory Jurinovej

Spoznala som ju, kde inde, na „dramatiku“ ako svoju pani učiteľku. To mala za sebou bábkoherectvo na VŠMU a chystala sa učiť v Gaiety School of Acting v Dubline, kde potom založila divadlo Kidding Endsemble. Ako spoluzakladateľka divadla oProti si zahrala v mnohých inscenáciách pre dospelých, dnes už skôr pre mladších divákov. Svoje metodické dramatické zázemie potvrdila štúdiom na Katedre výchovnej dramatiky DAMU v Prahe. Divadelný súbor Lano a literárno-dramatický odbor ZUŠ ostali nadsťho jej srdcovou záležitosťou a pracovným pôsobiskom. Tak sme sa stretávali v škole, v práci, v kuchyni, pri nakladaní višní, až kým sme sa s touto zbojníčkou kapitánkou, mamou troch dcér nespojili aj v spoločnom projekte a poslaní v EDUdrame. A tak sa jej skúsenosť vysokohorskej nosičky hodí nielen pri prekonaní každej prekážky, ale aj hory by preliezla, aby dramatickú výchovu mohol zažiť naozaj každý.

Barbora Jurinová očami Veroniky Kořínkovej

Je naozaj ťažké pozorovať túto milú a energickú osobu, lebo sa pohybuje neuveriteľne rýchlo a zvláda niekoľko desiatok vecí naraz. Niekoľko rokov ju bolo možné (a na BookObrazoch stále je) voľným okom vidieť v Slovenskej národnej galérii v Bratislave, kde viedla oddelenie galerijnej pedagogiky, vďaka nej oživali obrazy a príbehy v rôznych projektoch pre školy a verejnosť. Niektorí šťastnejší študenti a deti ju môžu mať sami pre seba, keď chodia na literárno-dramatický odbor ZUŠ J. Kresánka v Bratislave. Barbora Jurinová sa oku skúseného pozorovateľa javí ako renesančná bytosť, ktorá dokáže prepájať a zapájať rôznorodé oblasti umenia a priblížiť ich v nových súvislostiach. Má na to aj školy – vyštudovala dejiny umenia na Trnavskej univerzite a dramatickú výchovu DAMU v Prahe. Určite by urobila nové objavy aj v oblasti jadrovej fyziky, ale našťastie pre ľudstvo sa venuje umeniu a výchove. Od východu po západ (nielen slnka) sa snaží prepájať priaznivcov dramatickej výchovy v Združení tvorivej dramatiky a v dramacentre EDUdrama vytvárať priestor pre ďalších dramaticky zameraných.



Radka Kukurugyová

Vyšťudovala som tvorivú dramatikú na JAMU v Brne a učiteľstvo hudobnej výchovy na Pedagogickej fakulte Masarykovej univerzity v Brne. Vyučovala som metodiku tvorivej dramatiky a hudobnej výchovy, základy dramaturgie a dejiny divadla na Súkromnom konzervatóriu D. Kardoša v Topoľčanoch a na Pedagogickej a sociálnej akadémii v Bratislave. Som autorkou učebníc pre študentov stredných škôl v oblasti animačnej práce.

V roku 2013 som spolu s detskou psychologičkou Miroslavou Kumančíkovou založila občianske združenie Varianty. Jeho cieľom je podpora aktivít, ktoré sa zameriavajú na rozvoj komunikačných zručností, emocionality, empatie a podpory zdravých vzťahov medzi ľuďmi a podpora rozvoja tvorivej dramatiky na Slovensku. Viedem kurzy tvorivej dramatiky pre deti, mládež, organizujem a viedem vzdelávacie kurzy v oblasti tvorivej dramatiky pre pedagogických pracovníkov a vyučujem na ZUŠ v Pezinku literárno-dramatický odbor. Spolupracujem aj s dramacentrom EDUdrama pri tvorbe a realizácii vzdelávacích programov pre deti a pre pedagógov.



Vo výcvikovom tábore pre mládež sa stretáva skupina detí, ktorá verí svojmu vodcovi a je odhodlaná slúžiť jemu a svojej krajine podľa pravidiel. V tábore sa učia, ako byť správnym, občanom a vojakom. Nikto nepochybuje o tom, že všeto, čo vodca hovorí, je pravda a pomáha zlepšiť život v krajine... Až kým zrazu neobjavia dievča na úteku, ktoré je spolu so svojou rodinou prenasledované pre ich pôvod. Rozhodnú sa dievča ukryť a pozorovať, aby zistili všetko o svojom nepriateľovi. To, čo však zisťujú, akosi nesedí s tým, čo sa učia a počúvajú od svojho vodcu.

HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

DS Štuch výberom témy do mňa skutočne „štuchol“. Problém dehumanizácie fiktívneho alebo skutočného nepriateľa je, žiaľ, trvale prítomný v celých dejinách civilizovanej spoločnosti. Vážim si odvahu inšcenátorov, že sa snažia komunikovať s členmi súboru a následne i s divákmi takú temnú a, opäť, žiaľ, aj súčasnú tému.

Takže ďakujem za odvahu, za viditeľné množstvo práce odvedené pri tvorbe inscenácie, ako aj na javisku.

No a teraz prichádza ďalšie „žiaľ“. Milý súbor,

žiaľ odvaha a veľa práce samotné na kvalitnú inscenáciu nestačia.

V prvom rade sa zdá, že sila témy prevládala všetky ostatné zložky inscenácie. Akoby jej tvorcovia podľahli presvedčeniu, že ak členovia súboru svojím konaním na javisku budú príliš výrazní, oslabí to ich hlavný zámer. Nuž, tu platí otrepané – divadlo veľmi tesne súvisí so slovesom dívať sa. Schválne som použil „sloveso“, pretože konanie v ľubovoľnom prehovore nám zaobstarávajú predovšetkým slovesá.

POVEDALI NÁM O SEBE:

Vratislav Pitoňák a Adela Ŏlvecká (DS Štuch, Nitra): *Je to v podstate o vojne a o ľuďoch, ktorí si myslia, že oni sú tí najlepší, že nemôžu byť žiadni iní ľudia, len oni. Je to v podstate rasistické – extrémistické.*

Ja som hrala tú „inú“ a oni ma brali tak, že v podstate nemôžem byť, nemôžem existovať.

Pripravovala nás Nikola Jankovychová a nacvičovali sme veľmi dlho, lebo nás počas toho chytila aj korona. Vtedy sme boli doma a iba sme si čítali texty. Trénovali sme to dva-tri roky.

Hlavnou myšlienkou príbehu je, že sme všetci rovnakí a nemali by sme sa nenávidieť medzi sebou. Ľudia by nemali byť extrémistickí a mali by sa navzájom rešpektovať.



V druhom rade je v inscenácii prítomný notoricky známy problém veľkých tém, ktoré sa týkajú národov, sociálnych skupín, rás alebo ľudstva všeobecne – snažia komunikovať o všeobecnom veľmi ľahko zvedie tvorcov k tomu, že výsledný tvar je všeobecný celý. Samozrejme, že je možný (a niekedy aj veľmi úspešný) takýto postup. Oveľa jednoduchšie a efektívnejšie je postupovať od konkrétneho k všeobecnému, pričom transkripciu konkrétneho na všeobecné by si mal urobiť divák vo svojej mysli a srdci. Pri všetkých sympatiách k súboru aj k predstaveniu, som ako divák v tomto smere nedostal šancu. Postavy nemajú mená, nemajú zrozumiteľne odkomunikované konflikty, ich repliky ma, namiesto toho, aby mi odovzdávali informáciu a posúvali ma v predstavení ďalej, nútia zastaviť a premýšľať o tom, čo vlastne znamenajú.



V treťom rade scénoграфия inscenácii vyslovene škodí. Chápem ekonomické, prepravné a iné aspekty, ale neustále narábanie s kockami, ktoré mali aj tak iba „na prvú“ zobrazit prostredie, retardovalo tempo

predstavenia a ešte viac zahmlievalo jeho komunikatívnosť.

No a po štvrté – hudba. Jej výber bol eklektický, ale vôbec nie postmoderne eklektický. Iba mierne zdvojoval momentálny emočný stav inscenácie, skákal od žánru k žánru a bol príliš cítiť naftalínom.

Chcem však zdôrazniť, že všetko vyššie uvedené je, vzhľadom na čitateľnú talentovanosť tvorcov i aktérov, riešiteľné a my sa môžeme už teraz tešiť na ich ďalšie spoločné dielo.

Karol Horváth

DOBROTY DETSKEJ POROTY

- „Herci sa hodili na postavy, ktoré hrali...“
- „Mali dobre nacvičenú koordináciu pohybu.“
- „Išli z nich emócie, videli sme, že ako sa dá dobre a rôzne pracovať s kockami.“
- „Moc sa mi ale nehodil ten názov – Nebo v klietke – dal by som, že sloboda v klietke.“
- „Páčilo sa mi ako z nenávisti stalo priateľstvo.“
- „Tá práca s rekvizitami bola dobrá, ale hudba mi nesesedela.“
- „Dobre sa pohybovali po javisku, nestáli na jednom mieste.“
- „Dobre zvládnuté situácie, ktoré sa ma nemali stať (šľapnutie na papier, padla jej krieda...)“
- „Bolo to také ako malý film...postavy sa časom vyvíjali, vytvárali si vzťahy...“
- „Páčilo sa mi ako hrali tú šikanu – tak od srdca.“ ...
- „Spojili vtipnosť s vážnosťou“ ...
- „Bola super pesnička, keď ukladali kocky.“
- „Dobrá premisa.“
- „Dobre sa pri niektorých scénach zasmejem.“
- „Bola tam hlbšia myšlienka slobodného života a každodenných problémov.“ „Diverzita postáv.“
- „Postava Barbory – herečka sa na ňu hodí.“ Tá hudba tam dosť sedí, ale potom neviem...“



Malá krajina

DDS Drim, ZUŠ Jozefa Rosinského v Nitre

Réžia: Marica Šišková

POVEDALI NÁM O SEBE:

Martin Kettmann a Filip Mucha (DDS Drim, Nitra):

Filip: Naše predstavenie sa ťažko popisuje ale má veľa point. Jednu, ktorú sme chceli ukázať – chceli sme ukázať dospelých, ako trpíme my, ako deti. A druhou vecou je príbeh vojny a genocídy – príbeh z deväťdesiatych rokov z Burundi a Rwandy

v Afrike. Je tam toho veľa, ale hlavne sme chceli ukázať, že ako tieto veci my prežívame a že trpíme hlavne my.

Martin: Ja by som ešte dodal, že žiadne dieťa nezačalo vojnu, že deti nezasadajú v OSN a nebavia sa o tom, ako bude mier. Dospeli za to môžu, čo sa deje, nie my ale dospeli. A my tým trpíme najviac.

Filip: inscenáciu sme pripravovali veľmi dlho, v podstate rok sme boli doma a nehrali sme. Ale to bolo dobre, pretože sme robili na scenári, robili sme všelijaké cvičenia a keď už bolo konečne po korone, tak sme boli radi, že sa môžeme stretnúť a konečne si to zahrať. Chceli sme si hlavne my spraviť ten scenár, aby to bolo „naše“, nechceli sme všetko nechávať na Maricu.

Martin: Áno, väčšina scenáru bolo to, čo sme my písali na hodinách a Marica to iba potom dala dokopy, nech to funguje.



Milý Gael, volám sa Ella. Chodím do dramatického krúžku, v ktorom sme sa rozhodli urobiť z tvojej knihy divadelné predstavenie. Tvoja kniha je pekná, ale aj veľmi smutná. Niektoré časti sa čítajú veľmi ťažko. Ja by som si nevedela predstaviť byť vo vojne, neviem, či by som to zvládla. Za to ťa veľmi obdivujem. Počúvam aj tvoje piesne, aj keď im nerozumiem, viem, že majú zmysel. Do života ti prajem veľa umeleckých nápadov na nové knihy a piesne. S pozdravom Ella.

HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

Aj malá krajina môže mať veľa vzácnych ľudí, ktorým veci okolo nie sú jedno.

DDS Drim pod skúseným vedením Marice Šiškovej nie je v Šali nováčikom. Čo mi ochotnícka pamäť slúži, vždy prináša na javisko dôležité, často vážne témy, ktoré aktuálne rezonujú v spoločnosti. Nerobia divadlo ľúbivé a vykalkulované, so zameraním na diváka, naopak, cítiť v ňom jasný pedagogický zámer posúvať deti vpred a hlbšie vo vnímaní toho, čo sa okolo nich deje, nebyť ľahostajný a prostredníctvom divadla zaujať postoj.

Posledné dva roky nás všetkých vyklábili zo zabehaných životov – o po-

sledných mesiacoch ani nehovoriac – a niet azda človeka, ktorý by sa s tým nemusel svojím spôsobom vyrovnáť. Vojna, konflikty názorov, náboženstiev, ideológií, strach z budúceho, neistota v základných hodnotách...

Zvoliť si známu knihu Malá krajina Gaela Faye ako predlohu inscenácie bolo dobrou voľbou, ako priniesť tieto témy na javisko. Príbeh Gabriela, ktorý ako chlapec žijúci v Burundi citlivo vníma postupné zmeny v spoločnosti, keď sa z priateľov stávajú nenávidiaci sa ľudia schopní odtínať si navzájom ruky, motivoval tvorcov k zamysleniu sa nad pomermi, ktoré panujú aj v našej blízkosti.



Na scéne zo zbytkov nábytku, paliet, plechových sudov a kartónov

vzniká ulica – ihrisko, kde sa nevinné detské hry menia na kruté boje



pouličných gangov s cieľom ublížiť, ponížiť, zabiť. Mladí herci sa tak dostávajú do citovo vypätých rol, na ktoré, prirodzene, ešte herecky nemôžu stačiť a tak by bol namieste iný kľúč uchopenia. Oveľa presvedčivejšie i emotívnejšie, než pokus o psychologizované prežívanie, hlasné dýchanie a dlhé pauzy v rečovom prejave zafungovala napr. štylizovaná situácia, keď sa chlapci v bitke nedostali vôbec do kontaktu, ale hýbali sa samostatne na rôznych častiach javiska. Doslova sa núkalo aj využitie ostatných detí na podporu situá-



cie, či už zvukom, rytmizovanými údermi a pod. Skupinové herectvo je dobrou cestou ako umocniť prejav jednotlivca, na ktorý zatiaľ nestačí.

Prirodzené a dobre zvládnuté situácie občas narušil pokus o zbytočnú doslovnosť. Napr. chystanie oslavy na ulici – narábanie s reálnymi rekvizitami ako sú nápoje, poháre, tanieri či dokonca pochutiny – odvádza od témy situácie, neprirodzene nadlžujú divadelný čas a nútia deti improvizovať. Tak sa do textu dostáva množstvo jazykovej „špiny“, ktorá situáciu znejasňuje a zbavuje dramatického napätia.

Veľmi dobre fungovala hudba autora knižnej predlohy. Treba sa však vyhnúť nadužívaniu rovnakého motívu, aby sa po čase nestala monotónnou.

O tom, že predloha mladých tvorcov z Nitry naozaj oslovila, svedčia aj listy, ktoré za seba písali jednej z postáv príbehu, aby pomenovali to, čo ich na Slovensku trápi. Nie je to márný nápad, len by bolo dobré pouvažovať nad formou, ako a kedy tieto výpovede priniesť, aby nenarušili rytmus dobre rozbehnutej inscenácie.

Ďakujem za Vašu angažovanosť a že Vám veci okolo stále nie sú jedno.

Alena Weisel Lelková

DOBROTY DETSKEJ PO- ROTY

- „Hudba na začiatku dosť vyskakovala, ale to bolo asi naschvál lebo povedali v predstavení, niečo také, že toto radšej nepočúvaj...“
- „Na konci keď plakala, tak som jej to veril.“
- „Mňa miatlo to, ako sa tam menili postavy, mama bolo najprv mama potom kamarátka...“
- „Dobre prejavovali emócie, je to pravdivé, nevymyslené akokeby dokument...“
- „Bolo to empatické, keď oni boli smutní, aj diváci boli smutní.“
- „Herci, čo hrali na začiatku rodičov by sa mali pozeráť na seba, ja viem, že to hrajú pre nás, ale je to medzi nimi“
- „Otec sa mal prezliecť, oblečenie mýlilo, ale dobre dalo sa to pochopiť.“
- „Bol tam zmatok, ale preto, aby sme sa nad tým zamysleli.“
- „Bolo to aj o tom, čo sa teraz deje vo svete.“ „Bolo to o konflikte mladého človeka so spoločnosťou.“ „Spájali aktuálnosť.“
- „To na konci, keď boli okolo nej, to boli akože jej myšlienky, to bolo v jej hlave.“
- „Najťažšie porozumiteľné pre malé deti.“
- „Chceli vyvolať dramatickosť, ale strašne dlhé pauzy.“
- „Veľmi dobré herecké výkony.“
- „Ja by som si rád vypočul, čo povedal ten chlapec, keď išla tá hudba nahlas, že ho neboo počuť –
- a druhý na to, ale to bola chyba zvukára.“
- „To keď ho mal biť, tak preto mlátil do bunkru, lebo ten druhý mal ten bunker rád.“

Situácia je vážna. Všetky holuby odleteli z mesta. Zavolať späť ich môže len Svetozár, priateľ holubov. Príbeh o spolužití ľudí a holubov v jednom meste. Kto tu bol skôr? Kto má právo tu byť? Čo sa deje, keď nastanú nezhody? A kto bude vyjednávať s holubmi?

HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

Spoločne sme vnímali svet spolužitia holubov a mestských obyvateľov v podaní súboru DDS Cez kľúčovú dierku ZUŠ E. Suchoňa v Pezinku, ktorý odkrýval aktuálny vzťah človeka k prirodzenému svetu z pohľadov oboch strán. Metafora holubníka pre chaotické zastupiteľstvo a rada holubov opakujúca nervózne vzťahy na zasadnutí sa končí zmierením. Tak ako holuby prinášajú do mesta svoj neopakovateľný vzťah k priestoru aj ľudia sa správajú k holubom ako k živej prírode. Nie je podstatné kto obýval priestor prvý, ale ako spoločne prispievajú k rovnocennému spolunažívaniu. Niekedy nosili listy holuby, dnes majú ľudia mobil, ale sila živého slova prinesená neskutočným poštárom hoc aj zo sveta fantázie, má stále svoju hodnotu.

Súbor pomocou stoličiek vytváral hrací priestor pre postavu príbehu. Lyrizmus



znásoboval kužeľom svetla, ale k lepšej komunikácii snáď bolo treba pri prestavbe rituálnym spôsobom premiestňovať. Inscenácia k pointe rozprávača ešte pridala rozdávanie lístočkov prinesených účinkujúcimi k publiku. Nazdávame sa, že príbehovú os a skromnú kostýmovú výpravu akceptoval každý v hľadisku. Nešlo o zložitú ekologickú fantáziu, ale o komorný a jasný príbeh vzťahu medzi človekom a zvieratom v živote mesta. Frontálne usporiadanie stoličiek či predel medzi skupinami naplňali potrebu inscenácie. Otázka ostáva: kto vlastne žije v holubníku a či metafora holubníka ako miesta chaosu obstojí?

Eubo Šárik



POVEDALI NÁM O SEBE:

Nela Pilková, Júlia Pullmanová a Nicole Strnisková (DDS Cez dierkovú kľučku, Pezinok):

Aké postavy znázorňujete vo vašom predstavení? „Každý herec mal viacero postáv, keďže sa v našej hre vyskytlo viacero rolí, ktoré bolo treba stvárniť. Každá z nás stvárnila hlavné ale aj vedľajšie postavy deja.“

Ako vnímate hlavnú myšlienku tejto divadelnej hry? „Je to o spolužití holubov a ľudí, ktorí boli proti výskytu holubov v meste. V konečnom dôsledku zistili, že ľudia nie sú tí najdôležitejší a že záleží aj na životoch ostatných živočíchov.“

Ako často nacvičujete vaše predstavenia? „Väčšinou raz do týždňa v našej základnej umeleckej škole v Pezinku, no posledné týždne sme sa stretávali častejšie, aby sme všetko doladili.“

Čo sa vám na vašej divadelnej hre páčilo najviac? „Určite žartíky, ktoré sme zakomponovali do nášho predstavenia a ľudia sa na tom zabávali.“

Aké máte pocity zo svojho výkonu na javisku? „Je to perfektná skúsenosť. Je pre nás česť, že sme sa mohli zúčastniť celoslovenskej prehliadky divadelných predstavení. Aj keď sa tam vyskytli drobné chybičky, je to pre nás poučné a zapamätáme si to do budúcnosti.“



DOBROTÝ DETSKEJ POROTY

- „Vrazilo mi to do uška, tam bola vynikajúca hudba.“
- „Vtip, ktorý povedal predseda, že sme na mestskom úrade, nie v holubníku, a keď Kornélius povedal, že sme v holubníku, nie v mestskom úrade.“
- „Malo to logiku, bolo to priamočiare.“
- „Páčilo sa mi ako sme dostali na konci lístočky.“
- „To bolo radostné, keď po dvoch tragédiach bola komédia.“
- „Krátke, jednoduché.“
- „Aj tí nepriatelia sú potrební na to, aby sa dialo niečo zaujímavé.“
- „Prečo sa rozpráva s holubom?!“
- „Artikulácia nasilu, ale moc potichu.“
- „Správca mal na hlave pierko, aj keď už nebol holubom.“
- „Interaktívne.“
- „Dobrý vtip, že predseda je vlastnoručne podpísaný.“
- „Dobre zahraté holuby.“
- „Nápadité, no skoro žiadny dej, pekná práca s publikom.“

Veríte či neveríte, už sme navštívili rôzne svety, zahrli sa na rôzne tvory, prelúskali Tolkiena či Dobšinského, cestovali sme od severného pólu cez Ameriku do Tatier. A teraz sme sa na chvíľku zastavili v starom Grécku, v podsvetí u boha Háda, kde sa schýľuje k zásnubám s ukradnutou nevestou. Hádes si nevybral len tak hocikáku nevestu, ale dcéru bohyně Demeter, ktorá je bohynia úrody. Musia sa zastarať olympské božstvá, aby sa predišlo katastrofe na Zemi.

HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

Dievčenský divadelný súbor Divadielko na dlani z obce Voderady nám predviedol hru s názvom #ANTIKA inšpirovanú gréckym mytologickým príbehom o Persefone. V úvode predstavenia sa ocitáme na oslave narodenín, na dievčenskej párty, kde oslávenkyňa sfúkne sviečky na nápaditej narodeninovej torte a prevezme svoje cool darčeky. Až kým nepríde oneskorená gratulantka s neobyčajným, a podľa dievčat pre dnešnú dobu aj netradičným darčekom, knihou plnou gréckych mýtov a legend. Pre radosť a vlastné potešenie, zároveň aj ako zmierlivé gesto si dievčatá zahrajú príbeh Hádesa, vládca podsvetia a jeho lásky k Persefóne.

Režisérka Barbora Bazsová, ako správna Moira, ovládala javiskový osud

dievčat. Nenápadne zakomponovaná do deja v úlohe hudobníčky. Živá scénická hudba, zvuky hudobných nástrojov: kachón, kalimba, xylofón/y, bubon organicky a príjemne dotvárali a podčiarkovali atmosféru jednotlivých obrazov.

Súbor ukázal, že pracuje nápadito a tvorivo. Dokázali to aj pri práci s jednotlivými scénickými prvkami, tieňohrou, rekvizitami, kostýmami. Dievčatá pôsobili veľmi prirodzene a radostne aj vo svojej „civilnej“ dievčenskej úlohe, ako aj pri premene na gréckych bohov a hlavne bohyně. V ich scénických podobenstvách prerozprávali, tak trošku vlastnou optikou – naivne, mladícky a slobodne, čo sa stalo, kedy vládca podsvetia Hádes, vzplanie láskou k Persefóne. Ako jej matka, bohynia Démeter žiali za svojou dcérou. Preto nastanú na svete



POVEDALI NÁM O SEBE:

Renáta Karczubová, Paťa Dobišová a Nela Chnapková (Divadielko na dlani, Voderady): *Naše predstavenie je o tom, že boh podsvetia Hádes si chce nájsť manželku a vybral si Persefonu, dcéru bohyně Demeter. Uniesol ju do podsvetia aby sa stala jeho ženou.*

Celé to ale hrajú dievčatá, ktoré sú furt na telefónoch a rozprávačka, hlavná postava, sa im to snaží vysvetliť, akoby im to čítala.

Pripravovala nás pani učiteľka Barbora Bazsová. Nacvičovalo sa nám v pohode, ale veľa žiačok nám chýbalo, aj teraz sme dve museli nahradiť.



tvrdé mesiace strádania, zimy a neúrody.

Spolu trávený čas týchto mladých aktérok sa však určite nedá nazvať neúrodným na základe zhliadnutého príbehu. Persefónin osud sa spečatil v momente, keď po mnohých dňoch hladovania v Podsvetí zje jedno jediné semiačko z tvrdého okrúhleho plodu granátové-

ho jablka. Semiačko úprimnej a odovzdanej tvorby je určite zasiate medzi členkami Divadielka na dlani. Zostáva mi veriť, že tak, ako sa vyjadrili v závere svojej inscenácie, zostanú verné príbehom a ich stvárneniam nápadito, pôsobivo a hlavne radostne! Držím/e palce!

Marika Kecskéssová

DOBROTÝ DETSKEJ POROTY

- „Bubeníčka by mala byť schovaná, ale nie to bolo dobré, že si robili hudbu, a že tam bola na javisku.“
- „Áno to bolo zaujímavé...“
- „Už som omámený z tých všetkých divadiel, tak som moc neregistroval, čo sa dialo.“
- „Keby sme mali takýto dejepis, tak by som ho mal oveľa radšej.“
- „Chýbala tomu príprava.“
- „Ja som videla jednu babu, ktorá nemala vyjsť a vyšla.“
- „Občas nejaká chybka (zásek).“
- „To bol príbeh pre dievčatá.“
- „Krásny projektor.“

Otvorenie Zlatej priadky 2022



Práca detskej poroty



Vyspovedali sme aj profesionálnu herečku a režisérku divadelnej hry #ANTIKA, Barboru Bazsovú z DDS Divadielko na dlani, Voderady:

Čo vás na vašom povolání baví najviac? „Najviac ma baví asi samotná tvorba s deťmi. Pretože keď to už máme vymyslené, či už tie fóry alebo tie situácie a ideme to hrať, tak to šlape, ale keď sa k tomu môžeme vrátiť, urobiť si z toho ešte väčšiu srandu a tvoriť, to ma baví najviac.“

Ako prebiehala tvorba scenáru? Bolo to kompletne z vašej dielne alebo sa na tom podieľali aj samotní herci? „Jednoznačne prispeli aj deti. Ja vždy hovorím, aby to žilo, musí to mať aj také „divadelné zašpinenia“. To znamená, že si deti idú sami do replík a spontánne tvoria tú situáciu. Viem, že to je na tej profesii ťažké, ale predsa, sú to naši malí profesionálni herci.“

Čím je podľa vás váš divadelný súbor jedinečný? „Jedineční sme práve tým zložením, tou konšteláciou dievčat, ktoré sa vedú ako babský kolektív riadne povadiť a potom sa cez tú tvorbu ako keby spoja a sú také súdržné. Je to veľmi pekné sledovať ako divadlo spája ľudí. Ony sú moja inšpirácia, ja som ich inšpirácia a tak sa navzájom podporujeme“

Sledujte facebookovú stránku Zlatej priadky:



Zlatá priadka - Šaľa
@Zlatapriadkasala - Komunita

Poslať správu

Dobry den! Dajte nám vedieť, ako vám môžeme pomôcť.

Domov

Informácie

Fotky

Podujatia

Viac

Ľúbi sa mi to

Q

...

Naša Zlatá priadka má aj svoju facebookovú stránku. Každý deň sem dopĺňame fotky a aj videoreportáže. Pridajte sa, označte sa na fotkách, zdieľajte a lajkujte... Alebo napíšte, či pridajte svoje zážitky a fotky.

HLAVNÝ PARTNER:

U. fond na podporu umenia

Podujatie z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Partneri:

*Národné osvetové centrum Bratislava,
Mesto Šaľa, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, Krajské osvetové stredisko v Nitre*



ORGANIZAČNÝ PARTNER:



MEDIÁLNI PARTNERI:



SPONZORI:



Listy

denné spravodajstvo

DETSKEJ TÁLIE



Vydalo: Mestské kultúrne stredisko Šaľa v spolupráci
s Národným osvetovým centrom Bratislava

Adresa: SNP 16, 927 01 Šaľa, tel.: 031 / 770 4051

Realizačný tím: MsKS Šaľa, Realexpo, s. r. o.

Redakcia: Margaréta Gupková, Barbora Pappová, Ivan Alákša

Foto: Robert Pákozdy.

Grafická úprava: Fantázia media, s. r. o.

Náklad: 250 ks, nepredajné

Rok vydania: 2022